

תורה אור • פרשת תצוה • מאמר 2

ועשית בגדי קדש לאהרן אחייך וגו' ואתה תדבר...

”ועשית בגדי קודש לאהרן אחייך”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/tetzaveh/2](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/tetzaveh/2)

1 ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך וגוי ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו וגוי ועשו בגדי קדש לאהרן אחיך ולבניו וגוי.

”ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך וגוי; ואתה תדבר אל כל חכמי לב אשר מלאתיו רוח חכמה ועשו את בגדי אהרן לקדשו וגוי; ועשו בגדי קדש לאהרן אחיך ולבניו וגוי.”

להבין שלש עשיות הללו שבבגדי אהרן של משה ושל חכמי לב וסתם ועשו משמע של כלל ישראל. [עלינו] להבין את שלוש העשיות האלה של בגדי אהרן: העשייה של משה, העשייה של חכמי הלב, והאמירה הסתמית ”ועשו”, שמשמעת ממנה [עשייה] של כלל ישראל.

הנה אהרן הוא משבעה רועים המפרנסים וממשיכים לכללות נשיי [נשמות ישראל] מאוא”ס [מאור אין סוף] ב”ה שהוא איש החסד וכהן גדול הממשיך בחיי אה”ר [אהבה רבה] ובגדי אהרן הם לבושים לאהבה זו. והנה, אהרן הוא אחד משבעת הרועים, המפרנסים וממשיכים לכללות נשמות ישראל מאור אין סוף ברוך הוא; שהרי הוא איש החסד וכהן גדול, הממשיך את בחינת אהבה רבה. ובגדי אהרן הם לבושים לאהבה זו.

2 וכענין מ”ש ימים יוצרו שהימים הם בחיי לבושים. וכמ”ש בזהר ע”פ ואברהם זקן בא בימים יומין עלאין דאינון לבושין כוי.

הדבר דומה למה שכתוב: ”ימים יוצרו”, שכן הימים הם בחינת לבושים; וכפי שנאמר בזהר על הפסוק ”ואברהם זקן בא בימים”: ”ימים עליונים, שהם לבושים” וכו’.

לפי שכל נשמה יש לה לבושים של תורה ומצות אשר יעשה אותם האדם ומכוונת המצות ורעותא דלבא נעשו לבושין בגי”ע [בגן עדן] העליון. וממצות מעשיות סתם נעשו לבושים בגי”ע [בגן עדן] התחתון כנודע.

לכל נשמה יש לבושים של תורה ומצוות שהאדם מקיים: מכוונת המצוות ומרצון הלב נעשים לבושים כגן עדן העליון, וממצוות מעשיות בלבד נעשים לבושים כגן עדן התחתון, כידוע.

והימים הקצובים לאדם מספר ימי שני חייו כ”כ [כל כך] ימים בשיעור לבושין שצריכה הנשמה להיות לה מהתורה ומצות אשר יעשה דבר יום ביומו:

הימים הקצובים לאדם, כלומר מספר ימי שנות חייו, הם בדיוק כמספר הימים הנדרש למידת הלבושים שעל הנשמה לקבל מן התורה והמצוות שהוא יקיים, בכל יום את חלקו של אותו יום.

3 והנה נודע כי אברהם הוא הרועה הראשון משבעה רועים הממשיך ג"כ בחיי אהבה לכללות נשמות ישראל.

והנה ידוע שאברהם הוא הרועה הראשון מבין שבעת הרועים, והוא ממשיך גם את בחינת האהבה לכללות נשמות ישראל.

וכמ"ש אברהם אוהבי. וההפרש שבין מדת אהרן איש החסד ובין מדת אברהם אוהבי יובן ע"פ מ"ש בזהר אית חסד ואית חסד דאקרי חסד עולם. ואית חסד דאקרי ורב חסד כו':

כמו שנאמר: "אברהם אוהבי". ההבדל בין מידתו של אהרן, איש החסד, ובין מידתו של אברהם, "אוהבי", יובן על פי דברי הזוהר: "יש חסד ויש חסד: יש חסד שנקרא 'חסד עולם', ויש חסד שנקרא 'רב חסד' וכו'.

4 וביאור הענין זה הנה נודע דבאתערותא דלתתא אתערותא דלעילא. והנה גם לפני אתערותא דלתתא קדמה אתערותא דלעילא

ביאור העניין: ידוע שעל ידי אתערותא דלתתא [מתעוררת] אתערותא דלעילא. והנה, גם לפני אתערותא דלתתא קודמת אתערותא דלעילא,

כדי שתהא אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] לעורר לב האדם להקיצו משנתו בהבלי העולם שטבע האדם נמשך אחריהם ולהמשיך לבו לעבודת ה' לדבקה בו.

כדי שתהיה אתערותא דלתתא: לעורר את לב האדם ולהקיצו משנתו בהבלי העולם, שטבע האדם נמשך אחריהם, ולמשוך את לבו לעבודת ה', כדי שיידבק בו.

5 ואתעדל"ע [ואתערותא דלעילא] זו היא מבחי' חסד עולם. וכמ"ש וחסד ה' מעולם ועד עולם. חסדי ה' עולם אשירה הוא בחינת מדרגת אברהם שזכה להיות מרכבה לחסד זה.

התעוררות זו מלמעלה היא מבחינת חסד עולם, כמו שכתוב: "וחסד ה' מעולם ועד עולם"; "חסדי ה' עולם אשירה" — זו מדרגתו של אברהם, שזכה להיות מרכבה לחסד זה.

וכמ"ש חסד לאברהם שהיא מדת האהבה הטבעית שבלב כללות נש"י [נשמות ישראל] רק שהיא מסותרת ומכוסה בלבוש שק שהם הגוף ונה"ב [ונפש הבהמית].

כמו שכתוב: "חסד לאברהם" — זו מידת האהבה הטבעית שבלב כללות נשמות ישראל, אלא שהיא מסותרת ומכוסה בלבוש שק, כלומר הגוף והנפש הבהמית.

6 ואתערותא דלעילא זו היא לעורר את האהבה עד שתחפץ להתפשט מלבושיה לדבקה בו ית' ולצעוק אל ה' בצר לו מקרב איש ולב עמוק להמשיך לבו אחר ה' כטבע נפשו מאליו וממילא.

התעוררות זו מלמעלה נועדה לעורר את האהבה, עד שהיא משתוקקת להתפשט מלבושיה, לדבוק בו יתברך ולזעוק אל ה' בעת צרתו, מעומק פנימיותו של האדם ומלב עמוק, כדי למשוך את לבו אחר ה', כפי שטבע נשמתו, מאליו וממילא.

אך באתעדלי"ת [באתערותא דלתתא] אתעדלי"ע [אתערותא דלעילא] הוא שמעורר האדם למעלה בחי' ורב חסד שהוא בחי' אהרן כהן גדול שבחי' זו מאד נעלה מבחי' חסד עולם

אך על ידי אתערותא דלתתא באה אתערותא דלעילא: האדם מעורר למעלה את בחינת "ורב חסד", שהיא בחינת אהרן הכהן הגדול. בחינה זו נעלית מאוד מבחינת חסד עולם,

כי חסד עולם הוא מבחי' התהוות השתלשלות בסדר המדרגות דרך עילה ועלול שכל עלול יש לו איזה ערך ויחוס עם עילתו

שכן חסד עולם שייך להתהוותה של השתלשלות, בסדר המדרגות בדרך של עילה ועלול, כך שלכל עלול יש מידה מסוימת של ערך ויחוס לעילתו,

כמו עד"מ גילוי השכל במדות אהוי"ר [אהבה ויראה] כו' שהמדות מקבלים מגילוי השכל שהוא מלוכש בהם ממש וכן המדות במחשבה ומחשבה בדבור כו'.

כמו, למשל, גילוי השכל במדות — אהבה ויראה וכדומה: המדות מקבלות מגילוי השכל, המלוכש בהן ממש; וכך גם המדות במחשבה, והמחשבה בדיבור, וכן הלאה.

אבל בחי' ורב חסד הוא למעלה מעלה מן ההשתלשלות שהוא בחי' גילוי ההמשכה והתלבשות אור א"ס ב"ה בחכמה וחסד כו'.

אבל בחינת "ורב חסד" נעלית לאין ערוך מן ההשתלשלות: היא בחינת גילוי ההמשכה והתלבשות אור אין סוף ברוך הוא בחכמה ובחסד וכדומה.

דהיינו להיות ראשית ההתהוות של בחי' חכמה כו' והחכמה מאין ממש תמצא שאין ערוך אליו כלל וכמ"ש בת"ז [בתיקוני זוהר] לאו דאית לך צדק ידיעא כו' ולא מכל מדות כו'.

כלומר, ראשית התהוותה של בחינת חכמה וכדומה; והחכמה "נמצאת מאין" ממש, שכן אין לו שום ערך והשוואה אליו כלל, וכמו שכתוב בתיקוני זוהר: "לאו דאית לך צדק ידיעא" וכו', "ולא מכל מדות" וכו'.

7 וגם מן החכמה הוא למעלה רם ונשא כוי. וכמ"ש כלם בחכמה עשית בחי עשייה גופנית כוי.

והוא גם למעלה מחכמה, רם ונישא וכו', כמו שכתוב: "את כולם עשית בחכמה" — בחינת עשייה גשמית וכו'.

ודרך גילוי זה והמשכה זו להיות התלבשות אוא"ס [אור אין סוף] ב"ה בחכמה הוא כמ"ש כי הנה כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן זקן אהרן.

והדרך שבה מתגלים הדברים ונמשכים, כך שאור אין סוף, ברוך הוא, מתלבש בחכמה, היא כמו שכתוב: "הנה, כשמן הטוב על הראש, יורד על הזקן, זקן אהרן".

פי' מה שנמשך בבחי' זקן אהרן דיקנא דכהנא רבא שהוא בחי' שערות. דהיינו כמשל ההארה היוצאת דרך נקבי שערות הראש או הזקן ממותרי מוחין שהשערות הן חלולין ויונקין מהמוחין שבראש

כלומר, מה שנמשך בבחינת "זקן אהרן", "זקנו של הכהן הגדול" — דיקנא דכהנא רבא — שהיא בחינת שערות. הדבר דומה להארה היוצאת דרך הנקבים של שערות הראש או הזקן, מעודפי המוחין: השערות חלולות ויונקות מן המוח שבראש,

ועל כל זה אין להם ערך ויחוס כלל עם המוחין שבראש שהם חב"ד [חכמה בינה ודעת] ואין עיקר חיות המוחין מתפשט בהם

ובכל זאת, אין להן שום ערך ויחס למוחין שבראש, שהם חכמה, בינה ודעת, ועיקר החיות של המוחין אינו מתפשט בהן;

שהרי אם יחתוך אדם שער ראשו לא ירגיש המוח כאב כלל שאין מתפשט בהם אלא הארה בעלמא להיות להם רק יניקה ואחיזה במוחין.

שהרי אם אדם יגזור את שער ראשו, המוח לא יחוש כלל בכאב, משום שלא מתפשט בשערות אלא מעט הארה, כדי שתהיה להן יניקה ואחיזה במוחין בלבד.

כך עד"מ הוא גילוי אור והתלבשותו בחכמה וחסד שאין ערוך כלל ולהיות נמשך מבחי' דלאו מכל מדות כוי

כך, בדרך משל, הוא גילוי האור והתלבשותו בחכמה וחסד: אין ביניהם שום ערך. וכדי שהאור יימשך מבחינה שהיא "לאו מכל מדות" וכו',

ולמעלה מגדר חכמה כוי התהוות בחיי חכמה ומדות אין זה אלא זיו והארה בעלמא בבחי' שערות שהם צמצומים רבים ועצומים להמשיך ההארה.

ולמעלה מגדר חכמה וכו': התהוות בחינת חכמה ומדות אינה אלא זיו והארה בלבד, בבחינת שערות, שהן צמצומים רבים ועצומים כדי להמשיך את ההארה.

8 וכמשל זה של השערות שהוא בגשמיות הגוף כך יש עוד משל רוחני בחיות הנפש מהמשכת איזה חכמה בצירופי אותיות הדבור.

וכמו במשל השערות, השייך לגשמיות הגוף, כך יש גם משל רוחני בחיות הנפש: המשכת חכמה מסוימת לצירופי אותיות הדיבור.

כמו למשל אותיות דבורי הרב המלמד ומסביר איזה חידוש ושכל לתלמידו כי הנה צירופי אותיות מדבור הרב אינם עצמיות השכל

למשל, אותיות דבריו של רב המלמד ומסביר לתלמידו חידוש מסוים ושכל: צירופי האותיות שבדיבורו של הרב אינם עצם השכל,

שהרי יכול להיות הסבר הזה גם בצירופי אותיות אחרות רק הם כדמיון השערות כי על ידן ובתוכן עובר השפעת השכל

שהרי אפשר להסביר את אותו רעיון גם בצירופי אותיות אחרים; אלא שהן דומות לשערות, שכן דרכן ובתוכן עוברת השפעת השכל,

ולפי שבעצמות השכל של הרב אין תפיסא להתלמיד לכך צ"ל צירופי אותיות הדבור להעביר ולהמשיך השכל של הרב לתלמיד.

ומכיוון שהתלמיד אינו יכול לתפוס את עצם השכל של הרב, יש צורך בצירופי אותיות הדיבור כדי להעביר ולהמשיך אליו את שכלו של הרב.

9 והנה הגורם להיות צמצומים אלו להמשכת גילוי זה היא אתערותא דלתתא שע"י האהבה שממטה למעלה כמים הפנים כוי

והנה, מה שגורם לצמצומים אלה, שבאמצעותם נמשכת התגלות זו, הוא אתערותא דלתתא: באמצעות האהבה שמלמטה למעלה, "כמים [המשקפים] את הפנים" וכו',

כך היא האהבה עליונה אהבתי אתכם אמר הוי"ה דהיינו להיות בחי' הוי"ה צמצום והתפשטות כוי' כי אהבה דוחקת את הבשר:

כך היא גם האהבה העליונה: "אהבתי אתכם, אמר הוי"ה — כלומר, שתהיה בחינת הוי", צמצום והתפשטות וכו', כי "האהבה דוחקת את הבשר".

10 והנה באתערותא דלתתא זו שהאדם מעורר למעלה ממשיך ג"כ על נפשו למטה להיות גילוי בחי' זו בנפשו

והנה, באמצעות אתערותא דלתתא זו, שבה האדם מעורר למעלה, הוא ממשיך גם על נפשו למטה, כדי שבחינה זו תתגלה בנפשו.

כי אתערותא דלעילא הוא מבחי' אהרן שהוא משבעה רועים הרועה וממשיך הגילוי בכנס"י [בכנסת ישראל] הוא שורש כל נש"י [נשמות ישראל] ואהרן אותיות נראה שהוא כמ"ש עין בעין נראה כוי'.

כי האתערותא דלעילא היא מבחינתו של אהרן, שהוא אחד משבעת הרועים, הרועה וממשיך את הגילוי אל כנסת ישראל, שהיא השורש של כל נשמות ישראל. ושמו של אהרן מורכב מאותיות "נראה", כפי שנאמר: "עין בעין נראה [אתה]" וגוי'.

דהיינו להיות גילוי אתערותא דלעילא זו בנפש האדם בהתפעלות והתגלות הלב וכדמיון ראייה חושיית ויומשך עליו גילוי אור האה"ר [האהבה רבה] הבאה מלמעלה כמו שיתבאר לקמן.

כלומר, שהאתערותא דלעילא זו תתגלה בנפש האדם, בהתעוררות הלב ובגילוי, בדומה לראייה מוחשית; ואז יימשך עליו גילוי אור האהבה רבה שבאה מלמעלה, כפי שיתבאר בהמשך.

11 וכמ"ש ואהבת את ה' אלקיך כוי'. וע"ד דרשת רז"ל [רבתינו זכרונם לברכה] שיהא שם שמים מתאהב כוי' כלומר שואהבת הוא פועל יוצא לשלישי

כמו שכתוב: "ואהבת את ה' אלקיך" וכו'. ועל דרך דרשת חז"ל, "שיהא שם שמים מתאהב" וכו' — כלומר, ש"ואהבת" היא פועל יוצא אל זולתך:

דהיינו שתפעול את האהבה העליונה שהיא אהבתי אתכם כוי' להיות בחי' גילוי בנפש שהוי"ה יהי [יהיה] אלקיך אלוה שלך כוי'

כלומר, שתפעל את האהבה העליונה, שהיא "אהבתי אתכם" וכו', כך שתתגלה בנפש הבחינה שהוי' יהיה אלקיך, אלוהך שלך וכו'.

והיינו ע"י התבוננותו בה' אחד איך שהוא אחד בחי' וד' שהם ז' רקיעים והארץ וד' רוחות העולם
שתמשך בהם בחי' אחד הוא יחודו להיות מתייחדים וכלולים בא'

וזהו על ידי התבוננותו ב"ה' אחד": כיצד הוא אחד בחי' וכד', שהן שבעת הרקיעים והארץ וארבע רוחות העולם, כך
שנמשכת בהם בחינת האחד, כלומר אחדותו, והם נעשים מאוחדים וכלולים באחד.

וכן למעלה מעלה ברוחניות עד רום המעלות יש בחי' ז' רקיעים וארץ כו' שהם בחי' לך ה' הגדולה
והגבורה כו'

וכן גם למעלה מעלה, ברוחניות, עד רום המעלות, יש בחינה של שבעה רקיעים וארץ וכו', שהם הבחינות "לך ה'
הגדולה והגבורה" וכו',

שהם בחי' שמים אש ומים ולך ה' הממלכה היא בחי' ארץ והכל בבחי' לך ה' שהם בבחי' בטול אליו ית'
מחמת

שהן בחינת שמים — אש ומים; ו"לך ה' הממלכה" היא בחינת ארץ. והכול בבחינת "לך ה'", כלומר, הן בביטול אליו
יתברך, מפני

כי נשגב שמו לבדו רק הודו וזיוו על ארץ ושמים דהיינו על כל בחי' ארץ ושמים הנ"ל וארץ קדמה
לשמים כו'

"כי נשגב שמו לבדו", ורק "הודו וזיוו" הם "על ארץ ושמים", כלומר, על כל בחינות הארץ והשמים שהוזכרו לעיל;
ו"ארץ קדמה לשמים" וכו'.

והגורם להיות יחוד זה והמשכה זו הוא כי הוי"ה אלקינו דהיינו שישראל הם המייחדים שמו
והממשיכים להיות יחודו ית' למטה להיות גילוי א"ס בעולמות שבאתערותא דלתתא תליא מילתא

והגורם לייחוד זה ולהמשכה זו הוא "הוי" אלקינו": ישראל הם שמייחדים את שמו וממשיכים את אחדותו יתברך
למטה, כדי שאור אין סוף יתגלה בעולמות, שכן הדבר תלוי באתערותא דלתתא,

וכמ"ש בת"ז [בתיקוני זוהר] לאו דאית לך צדק ידיעא כו' אלא לאחזאה כו' כפום עובדיהון דב"נ [דבני נשא]
שלהיות לאחזא' [לאחזאה]

כמו שכתוב בתיקוני זוהר: "לאו דאית לך צדק ידיעא" וכו', אלא "לאחזאה" וכו', "כפום עובדיהון דבני נשא" —
כלומר, כדי שיהיה "לאחזאה" —

דהיינו גילוי איך אתנהג עלמא בצדק ובמשפט דהיינו בבחי' מדות ולהיות יוצא מההעלם שהוא בחי' דלאו מכל מדות כו'

כלומר, גילוי האופן שבו העולם מתנהל בצדק ובמשפט — כלומר, באמצעות מדות — ויציאתן מן ההעלם, שהוא הבחינה של "לאו מכל מדות" וכו';

הוא כפום עובדיהון דב"נ [דבני נשא] תלוי במעשה התחתונים כו' וכאשר יעמיק מחשבתו וישים על לבו הדברים האלה

היא "לפי מעשיהם של בני האדם": הדבר תלוי במעשיהם של הנכראים התחתונים וכו'. וכאשר יעמיק במחשבתו וייתן את הדברים האלה אל לבו,

אזי יהיה שם שמים מתאהב כו' שיהי' [שיהיה] גילוי האהבה העליונה שורה ומתגלה בנפש בבחי' ראייה שיהא הלב רואה כו'.

אזי "שם שמים מתאהב" וכו': האהבה העליונה תשרה בנפש ותתגלה בה בבחינת ראייה, כך שהלב יראה וכו'.

12 וגילוי זה בנפש הוא מחמת אתערותא דלתתא בכל לבבך בשני יצריך שגם היצה"ר [היצר הרע] יהי' [יהיה] לאכפייא כו' שלא יהי' [יהיה] לו רק לב אי לאביהם שבשמים.

גילוי זה בנפש נובע מהתעוררות מלמטה של "בכל לבבך" — "בשני יצריך": שגם היצר הרע יהיה כפוף, בבחינת אתכפיא וכו', כך שיהיה לו לב אחד בלבד לאביהם שבשמים.

וכמ"ש ועמך לא חפצתי בארץ. וכמארז"ל [וכמאמר רבותינו זכרונם לברכה] בטל רצונך כו' שלא יהי' [יהיה] לו חפץ ורצון אחר להיות פוסח על שתי הסעיפים כו'.

כמו שנאמר: "ועמך לא חפצתי בארץ"; וכמאמר חז"ל: "בטל רצונך" וכו' — שלא יהיה לו חפץ ורצון אחר, ולא יהיה פוסח על שתי הסעיפים וכו'.

כי ע"י שצמצם א"ע [את עצמו] וישליך מנגד נפשו ורצונו שבגשמיות וישים אליו לבו רוחו ונשמתו כו' כי כאשר יצמצם את עצמו וישליך מנגד את נפשו ואת רצונו שבעניינים גשמיים, ויפנה אליו את לבו, רוחו ונשמתו וכו',

אזי כמים הפנים לפנים תהיה אהבה עליונה שורה ומתגלה בו להיות האהבה דוחקת את הבשר בבחי' צמצומים רבים להאיר

אזי, "כמים הפנים לפנים", תשרה בו ותתגלה בו האהבה העליונה, כך שהאהבה "דוחקת את הבשר", באמצעות צמצומים רבים, כדי להאיר

מתוכם אוא"ס [אור אין סוף] ב"ה בגילוי על נפשו שיושפע עליו שפע רב וגלוי עצום עד שיגיע למעלה ומדרגת ובכל מאדך הוא בחי' אה"ר [אהבה רבה] הבאה מלמעלה

ומתוכם יאיר אור אין סוף ברוך הוא בגילוי על נפשו, ותושפע עליו השפעה רבה וגלוי עצום, עד שיגיע למעלה ולמדרגה של "ובכל מאדך", שהיא בחינת אהבה רבה הבאה מלמעלה,

שהוא למעלה מכדי שתוכל נפשו שאת בכלות הנפש ובטול במציאות כו' כי אהרן שושבינא דמטרוניתא שהוא המגביה ומנשא נש"י [נשמות ישראל] עד רום המעלות.

שהיא למעלה מיכולת נפשו להכיל, עד כלות הנפש וביטול במציאות וכו'. שכן אהרן הוא שושבינא דמטרוניתא, המגביה ומנשא את נשמות ישראל עד רום המעלות.

וכמ"ש אלה מסעי כו' ביד משה ואהרן וכתוב הוא אהרן ומשה אשר אמר ה' להם הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים על צבאותם פי' למעלה מצבאותם למעלה משרש נשמותיהם:

וכמו שנאמר: "אלה מסעיו" וכו', "ביד משה ואהרן"; ונאמר: "הוא אהרן ומשה אשר אמר ה' להם: הוציאו את בני ישראל מארץ מצרים על צבאותם" — פירושו: למעלה מצבאותם, למעלה משרש נשמותיהם.

13 אך הנה לבחי' גלוי האהבה צ"ל בחי' כלי ולבוש במה שתשרה ותתלבש האהבה שתבא ליד גלוי בפו"מ

[בפועל ממש]

אך כדי שהאהבה תתגלה, דרושים כלי ולבוש שבהם תוכל לשכון ולהתלבש, וכך תבוא לידי גילוי בפועל ממש;

כי אין אור בלא כלי ולבוש. ועל זה נאמר זקן אהרן שיורד על פי מדותיו.

שכן אין אור בלי כלי ולבוש. ועל כך נאמר: "זקן אהרן, שיורד על פי מדותיו".

מדותיו מלשון מדו בד אלו הלבושין שהם הם התורה והמצוות שהם בחי' לבושין לאהבה זו כי מאחר שבחי' אהבה זו נמשכה מבחי' דלאו מכל מדות כו'.

"מידותיו" נדרש מלשון "מידו בד" — לבושו של הכוהן. לבושים אלה הם התורה והמצוות, המשמשות כלבושים לאהבה זו. שכן מאחר שאהבה זו נמשכת מבחינה שאינה מכל המידות וכו',

למעלה מגדר חכמה כו' אינה נתפסת בשום שכל שבגדר חכמת הנבראים והשגתם אלא כאשר תפיסא ומתלבשת בתורה ומצות שהם רצונו וחכמתו ית' מבחי' את חכמים ולא בחכמה ידיעא כו':

היא למעלה מגדר החכמה וכו', ואינה יכולה להיתפס בשכל כלשהו הנמצא בגדר חכמתם והשגתם של הנבראים; היא נתפסת ומתלבשת רק בתורה ובמצוות, שהן רצונו וחכמתו יתברך, מבחינת "אתה חכם, אך לא בחכמה ידועה" וכו'.

14 וזהו והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך כו' של להיות גלוי בחי' אנכי מי שאנכי הוא ע"י והיו הדברים האלה דוקא ולכך ודברת בם ולא בדבריי [בדברים] בטלים.

וזהו [פירוש] "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך" וכו': גילוי בחינת אנכי — "אני, מי שאנכי" — נעשה דווקא על ידי "והיו הדברים האלה". לכן נאמר: "ודברת בם", ולא בדברים בטלים.

ופי' ודברת מלשון ידבר עמים שהוא לשון הנהגה והמשכה. כלומר שהמשכות גלוי האהבה יהיה בלבוש התורה דוקא ולא בשאר חכמות שהם לשכל והשגת הנבראים

משמעות "ודברת" קשורה ללשון "ידבר עמים", שפירושה הנהגה והמשכה. כלומר, המשכת גילוי האהבה תהיה דווקא בלבוש התורה, ולא בחכמות אחרות, השייכות לשכל ולהשגתם של הנבראים;

כי כולם נק' אצלו ית' דברים בטלים דלאו אורחא דמלכא לאשתעי במילין דהדיוטא אלא דוקא בחי' התורה שהיא בחי' דלאו בחכמה ידיעא כו' שהוא למעלה מעלה מגדר ושכל והשגת הנבראים כו'.

שכן כולן נקראות ביחס אליו יתברך דברים בטלים, שהרי "אין דרכו של מלך לדבר בענייניו של הדיוט". אלא התורה היא בחינה של "לא בחכמה ידיעא" וכו', והיא למעלה לאין ערוך מן הגבולות, השכל והשגתם של הנבראים וכו'.

15 וע"י עסק התורה למטה שהיא חכמתו ית' ממשיכין האהבה העליונה להיות גלוי אוא"ס [אור אין סוף] בחכמה כו'.

ובאמצעות לימוד התורה למטה, שהיא חכמתו יתברך ממש, ממשיכים את האהבה העליונה, כדי שאור אין סוף יתגלה בחכמה וכו'.

וזהו ענין עסק התורה לשמה לשם התורה דהיינו להיות גלוי אוא"ס [אור אין סוף] בחכמה שהיא בחי' התורה דאורייתא מחכמה נפקת.

וזהו עניינו של לימוד תורה לשמה — לשם התורה, כלומר, כדי שתהיה התגלות של אור אין סוף בחכמה, שהיא בחינת התורה, שהרי "התורה יוצאת מחכמה".

16 וזו היא המשכת ראשית התהוות ההשתלשלות מאין ליש שהוא ראשית חכמה וצי"ל המשכה ב' במדות גי"כ בראשית שהוא חסד כי הוא ראשית הבנין.

וזוהי המשכה של ראשית התהוותה של השתלשלות, מאין ליש, שהיא ראשית — חכמה, ראשית חכמה. ונדרשת גם המשכה שנייה אל המדות, אל ראשיתן, שהיא חסד, שכן הוא ראשית הבנין.

וכמ"ש כי אמרתי עולם חסד יבנה והמשכה זו ע"י עשיית המצות שכללותן נק' בשם צדקה וחסד. כמו שכתוב: "כי אמרתי: עולם ייבנה בחסד". המשכה זו באה באמצעות קיום המצוות, שכללותן נקראת בשם צדקה וחסד.

ובפרטן מתחלקין לרמ"ח. רמ"ח אברין דמלכא שבהם ועל ידם ממשיכים גלוי למעלה אור א"ס ב"ה בחסד.

ובפרטיהן הן נחלקות ל-248: 248 "איברי המלך", שבהם ועל ידם ממשיכים למעלה גילוי של אור אין סוף ברוך הוא בחסד.

וזוהו ושמרו דרך ה' לעשות צדקה כו'. דרך ה' כלומר המשכת גלוי הוי' מהעלם אל הגלוי וזוהו "ושמרו דרך ה' לעשות צדקה" וכו'. "דרך ה'" פירושה המשכת גילוי הוי' מן העלם אל הגלוי.

(ונק' המשכה זו בשם דרך עד"מ כמו דרך שמהלכין בה מעיר לעיר) לעשות צדקה כו' שיהיה התהוות בחי' צדקה וחסד.

(המשכה זו נקראת בשם "דרך" בדרך משל, כמו דרך שהולכים בה מעיר לעיר); "לעשות צדקה" וכו' — שתתהווה בחינת הצדקה והחסד.

וכמ"ש וצדקה ביעקב אתה עשית שנמשך בחי' צדקה מלמעלה ע"י ישראל. אל תקרי בניך אלא בוניך שעל ידיהם הוא בנין החסד. וכמ"ש עולם חסד יבנה.

וכמו שכתוב: "וצדקה ביעקב אתה עשית" — שבחינת הצדקה נמשכת מלמעלה באמצעות ישראל. "אל תקרי בניך אלא בוניך", שכן באמצעותם נבנה החסד, כמו שכתוב: "עולם ייבנה בחסד".

ולכך נק' כנ"י [כנסת ישראל] יונתי תמתי כלומר שמתממת ומשלמת אותי כביכול להיות תמים ושלם ברמ"ח אברים דמלכא. כלומר שממשיכים להיות בחי' רמ"ח אברים ע"י רמ"ח מצות כו':

ולכן כנסת ישראל נקראת "יונתי תמתי", כלומר, היא עושה אותי, כביכול, תמים ושלם — שלם ב-248 איברי המלך. כלומר, באמצעות 248 המצוות ממשיכים שתהיה בחינת 248 איברי המלך וכו'.

17 והנה בתקון ועשיית לבושים אלו יש גי' בחינות ומדרגות מדרגה הא' הוא של משה כי משה נקרא על שם כי מן המים משיתהו.

והנה, בעיצוב וביצירה של לבושים אלה יש שלוש בחינות ומדרגות. המדרגה הראשונה היא מדרגתו של משה, שנקרא כך על שם "כי מן המים משיתהו".

ופירוש משיתהו מההעלם אל הגלוי שנמשך מן ההעלם שלמעלה מן ההשתלשלות מן המים בחי' מקור התורה שכל התורה היא בחינת כד שנשאב מן הים הם כ"ד ספרי דאורייתא. וכמ"ש ותמלא כדה ותעל. ופירוש "משיתהו" הוא: מן ההעלם אל הגלוי, שכן הוא נמשך מן ההעלם שלמעלה מהשתלשלות, "מן המים" — בחינת מקור התורה. התורה כולה היא בחינת כד שנשאב מן הים: אלו הם כ"ד ספרי התורה. וכמו שנאמר: "ותמלא כדה ותעל".

18 והנה על בחי' לבוש זה הוא ענין מה שארז"ל [שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] שהתורה נקי' כלה ומאורשה קהלת יעקב וישראל הם בחי' חתן המשפיע כו'

והנה, לגבי בחינה זו של לבוש, זהו עניין דברי חז"ל שהתורה נקראת כלה ו"מאורשה לקהלת יעקב", וישראל הם בחינת חתן המשפיע וכו'.

שהם המשפיעים להיות בחי' אוא"ס [אור אין סוף] בחכמה והם העוסקים בתורה לשמה לשם התורה. דהיינו שיהיה התהוות בחינת תורה.

שכן הם המשפיעים, כדי שאור אין סוף יהיה בחכמה; והם העוסקים בתורה לשמה, לשם התורה, כלומר, כדי שבחינת תורה תתהווה.

וכן במצות כתיב ועשיתם אתם. אשר יעשה אתם האדם כו'. שהאדם הוא הממשיך ועושה אותן מצות. וכן נאמר על המצוות: "ועשיתם אותם"; "אשר יעשה אותם האדם" וכו' — האדם הוא הממשיך ויוצר את המצוות הללו.

19 והנה בזה יובן ענין ברכת המצות שהוא כענין ברכת חתנים ונישואין וכמ"ש בזהר לית ברכתא שריא אלא באתר דדכר ונוק' [ונוקבא] כו'

כעת יובן עניינה של הברכה על המצוות, שהיא דומה לברכת חתנים ולנישואין, כפי שנאמר בזהר: "אין הברכה שורה אלא במקום שיש בו זכר ונקבה" וכו'.

שבמקום שיש משפיע ומקבל נשפע תוספת וריבוי שפע והארה מלמעלה מעלה ממקום גבוה מאד נעלה יותר משל ב' הבחי' של המשפיע ושל המקבל.

שכן במקום שיש בו משפיע ומקבל, נמשכת תוספת וריבוי של שפע והארה מלמעלה מעלה, ממקום גבוה ונעלה מאוד, למעלה משתי הבחינות של המשפיע והמקבל.

20 וכמ"ש זכר ונקבה בראם ויברך אתם. וברכה והמשכה זו היא מבחי' משה למעלה מההשתלשלות. ולכך ביום שהוקם המשכן כתיב ויביאו את המשכן אל משה אמר ויהי נועם כו'

כפי שנאמר: "זכר ונקבה ברא אותם, ויברך אותם". ברכה והמשכה זו באות ממדרגתו של משה, שלמעלה מההשתלשלות. לכן ביום שבו הוקם המשכן נאמר: "ויביאו את המשכן אל משה"; והוא אמר: "ויהי נועם" וכו',

שתהא השראת הברכה מלמעלה מעלה והיא ברכת המצות ברוך כו' מלך העולם שיהא ריבוי שפע ברכה והמשכה מעולם ועד עולם.

כדי שהברכה תשרה ממקום נעלה ביותר. זו גם משמעות הברכה על המצוות: "ברוך" וכו', "מלך העולם" — שתהיה שפע רב של ברכה והמשכה מעולם לעולם.

21 ותכלית וסוף הברכה הוא להיות גלוי מלכותו ית' מלכותך מלכות כל עולמים והוא בחי' לבוש

ותכלית הברכה וסופה היא גילוי מלכותו יתברך: "מלכותך מלכות כל עולמים". וזו בחינת לבוש,

כמ"ש ה' מלך גאות לבש וכתוב ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות שמדת מלכותו היא בחי' לבוש לחכמתו ורצונו ומדותיו ית' הנמשך

כמו שכתוב: "ה' מלך גאות לבש", וכן כתוב: "ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות". מידת מלכותו היא בחינת לבוש לחכמתו, לרצונו ולמדותיו יתברך, הנמשכות

ומתגלה בתוספת וריבוי האור שלמעלה מעלה מסדר ההשתלשלות וזו היא בחי' ברכה שברכה היא בחי' תוספת וריבוי כו'.

ומתגלה בתוספת וריבוי של האור שלמעלה מעלה מסדר השתלשלות. וזו בחינת ברכה, שכן ברכה היא בחינת תוספת וריבוי כו'.

22 ומדרגה השנית היא בחי' עשיית לבוש שעושים חכמי לב הנקי חכמי לב ע"ש [על שם] שאין להם אלא לב

אחד בבחי' בטול בחי' חכמה

המדרגה השנייה היא עשיית לבוש בידי חכמי לב. הם נקראים "חכמי לב" מפני שיש להם לב אחד בלבד, בבחינת ביטול, שהיא בחינת חכמה.

כי בחי' נפרד שיש לו שתי לבבות עליו נאמר אשר אתם זנים אחריהם כו' שאין אדם עובר עבירה אא"כ [אלא אם כן] נכנס בו רוח שטות שנסתלק ממנו בחי' חכמה כו'

על מי שנפרד, שיש לו שני לבבות, נאמר: "אשר אתם זונים אחריהם" וכו', שכן "אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות" — כלומר, בבחינת החכמה הסתלקה ממנו וכו';

משא"כ בבחי' לב אחד ע"ז נאמר אשר מלאתיו רוח חכמה להיות נשפע עליו רוח חכמה מאתערוותא דלעילא ע"י אתעדלית [אתערוותא דלתתא] חכמי לב.

ואילו על מי שיש לו לב אחד נאמר: "אשר מלאתיו רוח חכמה" — רוח חכמה שורה עליו מלמעלה, מכוח אתערוותא דלעילא, בעקבות אתערוותא דלתתא של חכמי הלב.

23 ולכך ועשו את בגדי אהרן לקדשו שגם הם עושים בגדי אהרן בבחינת קדש העליון על ידי המשכת

חכמתו ורצונו ית' מאחר שהם בטלים אליה ונעשים בחי' מרכבה.

ולכן נאמר: "ועשו את בגדי אהרן לקדשו" — גם הם עושים את בגדי אהרן, בבחינת הקדושה העליונה, באמצעות המשכת חכמתו ורצונו יתברך, מאחר שהם בטלים אליה ונעשים בבחינת מרכבה.

ומדרגה השלישית הוא בחי' ועשו סתם של כלל ישראל דלא כתיב בהם לקדשו אלא סתם לכהנו לי המדרגה השלישית היא בחינת "ועשו" סתם, שנאמרה על כלל ישראל. עליהם לא נאמר "לקדשו", אלא נאמר בפשטות: "לכהנו לי".

שהוא בחי' עשיית המצות מעשיות בסתם מאהבה הטבעית המסותרת בלבד ואעפ"כ [ואף על פי כן] הם ממשיכים לבוש עליון לאהבה זו דהיינו לבוש מלכות

זוהי בחינת עשיית המצוות המעשיות בפשטות, מכוח האהבה הטבעית המסותרת בלבד. ואף על פי כן, הם ממשיכים לבוש עליון לאהבה זו, היינו לבוש המלכות,

כי שום תשים עליך מלך כתיב בקבלת עומ"ש [עול מלכות שמים] בשלימות בלב ונפש ונעוץ סופן כו' שהלבוש נמשך מבחי' ברכה עליונה כו'. וע"ז נאמר איש אשר כברכתו כו'.

שכן נאמר "שום תשים עליך מלך", כלומר, קבלת עול מלכות שמים בשלמות, בלב ובנפש; ו"נעוץ סופן בתחילתן" וכו', ולכן הלבוש נמשך מבחינת הברכה העליונה וכו'. ועל כך נאמר: "איש אשר כברכתו" וכו'.

ועל ידי זה נמשכו להם גם המדות עליונות. וזהו והם יקחו את הזהב ואת התכלת שהם גוונים עלאין כו' וד"ל [ודי למבין]:

ובאמצעות זאת נמשכות אליהם גם המדות העליונות. וזהו שנאמר: "והם יקחו את הזהב ואת התכלת", שהם "גוונים עליונים" וכו'. וד"ל.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/torah-ohr/tetzaveh/2

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק